

Jenny Han

Nu e vară în lipsa ta

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Marinescu

Capitolul unu

2 iulie

Era o zi fierbinte la Cousins. Stăteam întinsă lângă piscină, cu o revistă pe față. Mama juca solitaire pe veranda din față, Susannah era înăuntru și trebăluia prin bucătărie. Probabil că avea să apară și ea în curând, cu un pahar de ceai cu gheață și o carte pe care să mi-o dea mie să o citesc. Ceva romantic.

Conrad, Jeremiah și Steven făcuseră surfing toată dimineața. Fusesse furtună cu o noapte înainte. Primii care s-au întors acasă au fost Conrad și Jeremiah. I-am auzit chiar mai înainte de a-i vedea. Au urcat scările, hăhăindu-se despre cum își pierduse Steven șortul în urma unui val mai puternic. Conrad a venit la mine, mi-a luat de pe față revista transpirată și a zâmbit.

- Ai cuvinte pe obraji.
- Și ce zic? am spus, mijind ochii spre el.
- Nu-mi dau seama. Stai să văd.

S-a lăsat pe vine lângă mine și mi-a privit fața în felul acela serios al lui. S-a aplecat și m-a sărutat. Avea buzele reci și sărate, de la apa de mare.

— Băi, luați-vă o cameră, a zis Jeremiah, dar știam că glumește.

Venind din spate, mi-a făcut cu ochiul, l-a luat pe Conrad pe sus și l-a aruncat în piscină.

Pe urmă s-a aruncat și el, răcnind:

— Haide, Belly!

Așa că am sărit și eu, bineînțeles. Apa era perfectă. Ca întotdeauna, Cousins era unicul loc unde voiam să fiu.

— Alo? Ai auzit ceva din ce am spus?

Am deschis ochii. Taylor pocnea din degete în dreptul feței mele.

— Scuze. Ce ziceai?

Nu eram la Cousins. Conrad și cu mine nu mai eram împreună și Susannah era moartă. Nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Trecuseră — *Câte zile trecuseră? Câte zile, exact?* — două luni de când murise Susannah și mie tot nu îmi venea să cred. Nu puteam să cred. Când moare cineva drag, nu ți se pare că ar fi ceva real. E ca și cum i s-ar întâmpla altcuiva. E viața altuia. Eu nu m-am descurcat niciodată prea bine cu noțiunile abstracte. Ce înseamnă când cineva a dispărut cu adevărat și definitiv?

Uneori închideam ochii și îmi repetam în minte, iar și iar: *Nu e adevărat, nu e real, asta nu se întâmplă cu adevărat.* Asta nu era viața mea. Dar era; acum asta era viața mea. De după.

Eram în curtea din spate a lui Marcy Yoo. Băieții se prosteau în piscină, iar noi, fetele, stăteam întinse pe prosoape de plajă, aliniat toate în șir. Cu Marcy eram prietenă, dar restul, Katie și Evelyn și celelalte fete, erau mai degrabă prietenele lui Taylor.

Afară se făcuseră deja treizeci de grade și abia dacă trecuse de amiază. Avea să fie caniculă. Stăteam pe burtă și simțeam cum sudoarea mi se adună în scobitura spatelui. Nu mai aveam mult și făceam insolație. Era abia a doua zi din iulie și eu număram deja zilele până la terminarea verii.

— Am întreat, a repetat Taylor, cu ce ai de gând să te îmbraci la petrecerea lui Justin?

Își pusese prosopul chiar lângă al meu, așa că părea că stăm amândouă pe un singur prosop mare.

— Habar n-am, i-am răspuns, întorcându-mă spre ea.

Pe nas i se adunaseră mici broboane de sudoare. Așa era Taylor, întotdeauna transpira mai întâi pe nas.

— Eu, zice Taylor, o să-mi iau rochia aia nouă, de vară, pe care mi-am cumpărat-o cu mama de la magazinul din mall.

Am închis iar ochii. Purtam ochelari de soare, așa că oricum nu avea cum să îmi dea seama dacă țin ochii deschiși sau închiși.

— Care rochie?

— Știi tu, aia cu bulinuțe, care se leagă după gât. Ți-am arătat-o, gen, acum două zile.

A scos un oftat scurt de nerăbdare.

— A, da, am spus, deși tot nu îmi aminteam și știam că Taylor își dă seama de asta.

Am vrut să mai spun ceva, ceva drăguț despre rochie, dar am simțit deodată cum de ceafă mi se lipește ceva rece ca gheața. Am țipat. Ghemuit lângă mine, Cory Wheeler, în mână cu o doză aburită de Cola, râdea să se prăpădească.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am șters pe gât și i-am aruncat o privire tăioasă. Că tare mă mai săturasem de ziua aia. Nu voiam decât să mă duc acasă.

— Ce rahat faci, Cory?

Continua să râdă și asta m-a enervat și mai rău.

— Doamne, că infantil mai ești!

— Măi, păreai așa de încinsă, a protestat el. Încercam să te răcoresc.

Nu i-am răspuns, doar am rămas cu mâna la ceafă. Mi se încheștase rău maxilarul și simțeam ațintite asupra mea privirile tuturor celorlalte fete. Atunci zâmbetul lui Cory s-a cam evaporat și l-am auzit cum spune:

— Scuze. Vrei tu Cola asta?

Am clătinat din cap, el a ridicat din umeri și s-a retras înapoi la piscină. M-am uitat la Katie și la Evelyn, care făcuseră niște fețe de genul *care-i problema cu ea*, și m-am simțit jenată. Să fii răutăcioasă cu Cory era ca și cum te-ai fi purtat urât cu un pui de ciobănesc german. Pur și simplu nu avea sens. Am încercat să-i prind privirea lui Cory, dar era prea târziu, nu s-a mai uitat la mine.

— A fost doar o glumă, Belly, mi-a șoptit Taylor.

M-am întins iar pe prosop, de astă dată cu fața în sus. Am inspirat profund și pe urmă am răsuflat încet. Muzica de la stația iPod a lui Marcy îmi dădea dureri de cap. Era prea tare. Și chiar îmi era sete. Trebuia să fi luat Cola aia de la Cory.

Aplecată deasupra mea, Taylor mi-a ridicat ochelarii, ca să îmi vadă ochii.

— Te-ai supărat? a zis, fixându-mă cu privirea.

— Nu, am răspuns și mi-am șters transpirația de pe frunte cu brațul. Doar că e prea cald aici, afară.

— Nu te supăra. Cory nu poate să se poarte altfel decât ca un idiot în preajma ta. Te place.

— Nu mă place.

M-am întors cu capul în altă parte. Dar era adevărat că mă plăcea oarecum, iar eu știam. Doar că mi-aș fi dorit să nu mă fi plăcut.

— Mă rog, e în limbă după tine. Și eu continui să cred că ar trebui să-i dai o șansă. Ți-ar mai lua gândul de la știi-tu-cine.

I-am evitat privirea și Taylor a continuat:

— Ce-ai zice să-ți împletesc părul în spic de grâu pentru petrecerea de diseară? Aș putea să-ți fac partea din față și să ți-o prind într-o parte, ca data trecută.

— Bine.

— Cu ce ai de gând să te îmbraci?

— Nu știu exact.

— Păi, trebuie să arăți drăguț, pentru că toată lumea o să fie acolo. Vin eu mai devreme la tine și putem să ne pregătim împreună.

Din clasa a opta, la fiecare 1 iulie Justin Ettelbrick dădea o petrecere monstru de ziua lui. În iulie eu eram deja la Cousins Beach, la mii de kilometri distanță de casă, de școală și de prietenii de la școală. Nici măcar o dată nu mă deranjase că am ratat-o, nici chiar când Taylor îmi povestise despre mașina de vată de zahăr pe care părinții lui Justin au închiriat-o într-un an sau despre artificiile scumpe pe care le lansaseră deasupra lacului, la miezul nopții.

Era prima vară când eram acasă pentru petrecerea lui Justin și era prima vară când nu mă întorceam la Cousins. Și asta mă deranja. Din cauza asta jeleam. Îmi imaginasem că aveam să fiu la Cousins în toate verile vieții mele. Casa de vacanță era singurul loc unde voiam să fiu. Singurul loc unde voisem vreodată să fiu.

— Dar vii, nu?

— Da, doar ți-am zis că vin.

— Știu, dar... a zis Taylor, strâmbând din nas, apoi vocea i s-a frânt: Nu contează.

Știam că Taylor aștepta ca lucrurile să revină la normal, să fie ca mai înainte. Dar nu mai putea fi niciodată ca înainte. Eu nu voi mai fi niciodată cea dinainte.

Odată așa crezusem. Credeam că, dacă voiam cu toată tăria, dacă îmi doream suficient de mult, totul avea să se rezolve. Destinul, cum spunea Susannah. Și ce-mi doream era Conrad. Pe el mi-l doream la fiecare zi de naștere, cu fiecare stea căzătoare, cu fiecare geană pierdută. Fiecare bănuț aruncat într-o fântână era destinat celui pe care îl iubeam. Credeam că întotdeauna va fi așa.

Taylor voia ca eu să îl uit pe Conrad, să mi-l șterg pur și simplu din minte și din amintiri. Îmi tot zicea chestii de genul „Toată lumea trebuie să treacă peste prima dragoste, e un rit de trecere”. Dar Conrad nu era doar prima mea iubire. Nu era un rit de trecere. Era cu mult mai mult de atât. El și Jeremiah și Susannah erau familia mea. În amintirea mea, ei trei vor fi mereu legați, uniți pe veci. Nu putea exista unul fără ceilalți.

Să-l uit pe Conrad, să mi-l scot de la inimă, pretinzând că nu a fost niciodată acolo, ar fi fost ca și cum aș fi făcut la fel și cu Susannah. Și asta nu puteam.

Capitolul doi

De obicei în săptămâna din iunie când se termina școala ne puneam bagajele în mașină să plecăm direct la Cousins. Cu o zi înainte, mama se ducea la Costco și cumpăra bidoane cu suc de mere și cutii mari de biscuiți granola, creme de protecție solară și cereale integrale. Când mă milogeam să ia și Lucky Charms sau Cap'n Crunch, mama zicea: „Nu-ți face griji, Beck o să aibă destule cereale care să-ți carieze dinții“. Avea desigur dreptate. Susannah — Beck, cum îi spunea mama — iubea cerealele pentru copii, la fel ca mine. La casa noastră de vacanță mâncam o mulțime de cereale. Nici măcar nu apucau să se învechească. Într-o vară, băieții au mâncat cereale la mic dejun, la prânz și la cină. Lui Steven, fratele meu, îi plăceau cele de la Frosted Flakes, lui Jeremiah, Cap'n Crunch, și lui Conrad, Corn Pops. Jeremiah și Conrad erau băieții lui Beck și adorau cerealele. Eu, una, mâncam orice rămânea, cu zahăr pe deasupra.

Mergeam la Cousins de când mă știam pe lume. Nu ratasem nicio vară, nici măcar una. Aproape șaptesprezece ani în care m-am jucat de-a prinselea cu băieții, în care am sperat și mi-am dorit ca într-o bună zi să fiu destul

de mare să mă primească în gașca lor. Gașca de vară a băieților. Reușisem, în sfârșit, iar acum era prea târziu. La piscină, în ultima seară de vară, ne-am promis că vom reveni mereu. E înspăimântător cât de ușor sunt călcate promisiunile. Cât ai zice pește.

Vara trecută, după ce m-am întors acasă, am așteptat. August a trecut, a venit septembrie, a început școala, dar eu am continuat să aștept. Nu era ca și cum eu și Conrad ne făcuserăm vreo promisiune. Nu se punea problema ca și cum ar fi fost iubitul meu. Nu făcuserăm altceva decât să ne sărutăm. El urma să plece la facultate și acolo ar fi dat de sute de alte fete. Fete care nu aveau oră obligatorie de întors acasă, care erau toate mai drăguțe și mai deștepte decât mine, toate misterioase și nou-nouțe, într-un fel cum eu nu aș putea niciodată să fiu.

Mă gândeam constant la el — ce însemnase totul, ce eram noi acum unul pentru celălalt. Pentru că nu ne mai puteam întoarce la cum fuseserăm înainte. Eu, una, știam că nu mai pot. Ceea ce se întâmplase între noi — între mine și Conrad, între mine și Jeremiah — schimbase totul. Așa că, atunci când august a trecut și am ajuns în septembrie, iar telefonul tot nu a sunat, tot ce am putut face a fost să mă gândesc la felul cum mă privise el în acea ultimă seară și am știut că încă mai exista speranță. Știam că nu fusese totul doar o închipuire de-ale mele. Nu se putea să fi fost astfel.

După spusele mamei, Conrad se mutase cu totul la cămin, avea un coleg de cameră enervant, din New Jersey, și Susannah era îngrijorată că nu avea destulă mâncare. Mama îmi relatase toate acestea ca din întâmplare, degajată, așa încât să nu îmi rănească orgoliul. Nu

am forțat-o niciodată să îmi dea mai multe informații. Treaba e că știam că o să mă sune. O știam. Tot ce trebuia să fac era să aștept.

Apelul a venit în a doua săptămână din septembrie, la trei săptămâni de când îl văzusem ultima oară. Mâncam înghețată de căpșuni în living și mă băteam cu Steven pe telecomandă. Era într-o seară de luni, la ora nouă, oră de maximă audiență pentru programele la televizor. A sunat telefonul și nici eu, nici Steven nu am făcut vreun gest să punem mâna pe el. Oricare dintre noi s-ar fi ridicat pierdea lupta pentru televizor.

A răspuns mama, din birou. A adus telefonul în living și a zis, făcând cu ochiul:

— Belly, pe tine te caută. E Conrad.

Am început să vibrez din toată ființa mea. Auzeam oceanul în urechi. Talazurile, vuietul, în timpane. Eram euforică. Era minunat. Așteptasem și acum îmi primeam răsplata! Să am dreptate, să fiu răbdătoare nu îmi aduse-seră niciodată o senzație așa de plăcută.

Steven a fost cel care m-a scos din reverie. S-a încruntat și m-a întrebat:

— De ce să te sune Conrad pe tine?

L-am ignorat și am luat telefonul de la mama. M-am îndepărtat de Steven, de telecomandă, de înghețata mea care se topea. Nimic din toate acestea nu mai conta.

L-am lăsat pe Conrad să aștepte până ce am ajuns la scară și abia atunci am spus:

— Bună.

Am încercat să mă abțin, să nu zâmbesc; știam că și-ar fi dat seama prin telefon.

— Bună. Ce mai faci?

— Nu mare lucru.

— Ghici ce, colegul meu de cameră sforăie chiar mai tare ca tine.

A doua seară a sunat iar și pe urmă și în seara următoare. Am stat de vorbă ore în șir, de fiecare dată. La început, Steven se mira când suna telefonul și nu era pentru el, ci pentru mine.

— De ce te tot sună Conrad? voise să știe.

— Tu de ce crezi? Mă place. Și eu îl plac.

Steven era gata, gata să se înece. A clătinat din cap și a zis:

— Și-a pierdut mințile.

— E chiar așa de imposibil să mă simpatizeze Conrad Fisher? l-am întrebat, încrucișându-mi sfidător brațele peste piept.

— Da, a răspuns Steven, fără să mai aibă nevoie de timp de gândire. E chiar așa de imposibil.

Sinceră să fiu, așa era.

Era ca un vis. Ireal. După toate suspinele, după dorul și dorința mea de ani și ani de-a rândul, veri întregi, el mă suna pe mine. Îi plăcea să stea de vorbă cu mine. Îl făceam să râdă, chiar și când nu voia. Înțelegeam prin ce trecea, probabil, pentru că și eu treceam cumva prin aceleași încercări. Puțini oameni pe lumea asta o iubeau pe Susannah așa cum o iubeam noi. Credeam că e suficient.

Deveniserăm ceva unul pentru celălalt. Ceva care nu fusese niciodată definit cu exactitate, dar care era ceva. Era cu adevărat ceva.

De câteva ori a făcut cu mașina drumul de trei ore și jumătate de la școală la mine acasă. Odată a petrecut noaptea la noi, pentru că se făcuse prea târziu și mama